

over, at det at tage en barselorlov også er en måde at involvere sig i barnet på. Det kunne man godt ønske sig nogle flere fædre i det her land havde villet påtage sig, men vi kan jo håbe på, at nogle af de tiltag, ligestillingsministeren foretager sig i den sammenhæng, vil virke. Personligt tror jeg på, at det er nødvendigt at øremærke en barselorlov, hvis det skal lykkes, men det er ikke diskussionen i dag.

Så er der jo myndighederne, som også har et ansvar, og der er det ikke altid, at myndighederne ligefrem har været på forkant med udviklingen, for nu at sige det pænt. Det vil jeg ikke gå dybt ind i, men det var min egen oplevelse i sin tid, da vi diskuterede fælles forældremyndighed, at dem, jeg ligesom havde som medspillere, ikke just var juristerne. Men det skal jeg også nok lade være med at komme ind på.

Af hensyn til embedsværket vil jeg ikke repetere det, men sige, at det derfor jo er vigtigt, at den proces, vi sætter i gang med de uddannelser, efteruddannelser og alt det, som også er en del af det her forslag, faktisk også slår igennem, sådan at vi virkelig får klargjort for omverdenen og herunder altså myndighederne taget i meget bred forstand, at vi nu altså gerne vil have, at det her ser anderledes ud, for hvis ikke det kommer til at se anderledes ud, tror vi ikke på, at det bliver godt nok for børnene. Det håber vi på, og det regner jeg med, og det har vi jo fået forsikringer om faktisk vil ske.

Kl. 14.45

Jeg har også hørt i nogle kredse, at vi kan glemme alt om, at jurister uden videre ændrer sig sådan straks – det kommer oven i købet fra en jurist, vil jeg gerne sige – men jeg har nu altså tillid til, at det nok skal kunne lade sig gøre, hvis vi gør en tilstrækkelig energisk indsats.

Så er der jo altid nogle særlige tilfælde, som er ulykkelige, og dem synes jeg også vi skal diskutere i det her videre forløb. Vi har jo også diskuteret det under vores samarbejde. Det drejer sig om voldstilfælde og alle mulige andre situationer, og det kan godt være, vi skal gøre lidt mere ud af det i forbindelse med betækningsafgivelsen, men det kan vi se også i lyset af nogle af de henvendelser, vi har fået. Jeg synes, man er nødt til at diskutere, om det i alle situationer og hele tiden er det bedste for barnet at have et samvær med en måske voldelig person. Men lad os gå ind i det og se på, om det er nødvendigt at komme med nogle supplerende betragtninger om det.

Jeg skal slutte med at sige tak til kollegaerne, ministeren, ministeriet og ministeriets embedsmænd for den gode proces, vi har været igennem, og også for tilsagnet om, at vi har mulighed for at følge arbejdet videre fremover.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil da også takke de andre forligspartier for et godt og konstruktivt arbejde. Det har været en lang og sej proces i virkeligheden. Jeg tror, det var helt tilbage i 2000, SF kom med et beslutningsforslag om, at barnets perspektiv skulle være i centrum. Kristendemokraterne var også med i det, jeg tror endda, vi lavede et fælles forslag på det tidspunkt.

Derfor var det en god oplevelse, da vi her i midten af 2000-tallet kunne få nedsat det her udvalg, der så skulle i gang med at se på, hvordan vi kunne vende op og ned på hele lovgivningen, således at det ikke længere er forældrene, der har ret til barnet, men barnet, der har ret til forældrene.

Det, der så selvfølgelig bliver det store projekt, er: Hvordan får vi det også udmøntet på en sådan måde, hvordan bliver praksis etableret på en sådan måde, at vi rent faktisk også kan se, at børnene kan profitere af det? Vi har jo alle fået en stribe henvendelser. Organisationerne har jo også i den grad været meget om sig i forsøget på at beskrive de problemstillinger, der kan opstå.

Derfor synes jeg også, det var frygtelig vigtigt, hvad fru Lone Dybkjær sagde om, at vi i Retsudvalgets arbejde er opmærksomme på, at dette ikke er de vises sten. Vi skal hele tiden sikre, at lovgivningen bliver forvaltet på en sådan måde, at det også i selve forvaltningsperspektivet er barnet, der er i centrum.

Vi har jo alle historierne et eller andet sted i rygraden og andre steder helt fremme i forreste halvdel af hjernen, for det er alt for tit, at man oplever, at børn i den grad bliver tilsidesat. Vi har jo for nogle år siden haft lejlighed til at se på en film lavet af Børnerådet om helt almindelige skilsmissebørn, der havde et helt almindeligt liv med deres helt almindelige forældre, og hvor forældrene overhovedet ikke var oppe at skændes. Børnene ville bare godt have lov til at være med til at bestemme, om man skulle være hos far henholdsvis mor i weekenderne, fordi det spillede ind på muligheden for at spille fodbold;